

vodu právoplatně vyřešena. Nesporný soudce rozhodl podle § 17 rozl. zák. o žádosti manželky za rozluky na základě tohoto rozsudku samostatně jen otázku rozluky, kdežto výrok o vině manžela převzal podle onoho zákonného ustanovení z rozsudku v rozepři o rozvod. Tomuto jeho rozhodnutí o žádosti dovolací rekurentky nevadilo, že byl zahájen spor k žalobě manžela (odpůrce) proti manželce (navrhovatelce) o rozvod manželství z viny navrhovatelky (Ck VII a 160/32) a jest nesprávný názor rekursního soudu, že dokud v tomto sporu nebylo právoplatně rozhodnuto o vině na rozvodu manželství, nemůže žádný manžel podle § 17 rozl. zák. žádati o rozluky. Jest nesporno, že tu jsou podle § 17 cit. zák. podmínky pro povolení rozluky a otázkou, zda manžel se právem, či neprávem domáhá rozvodu manželství z viny manželky, nelze se v tomto řízení zabývat.

Čís. 12617.

Příhlásivší se dědic, jenž projevil, že dohodou se spoludědici jsou úplně vyrovnány jeho nároky proti pozůstalosti a proti ostatním dědicům, není již účastníkem (§ 6 zák. č. 100/1931 sb. z. a n.) pozůstalostního řízení, které vyvolali ostatní dědici návrhem, by pozůstalostní soud schválil jejich žádost o poznámku pořadí pro zamýšlené zadlužení pozůstalostních nemovitostí.

(Rozh. ze dne 19. května 1933, R I 383/33.)

Pozůstalostní soud schválil knihovní žádost pozůstalosti po Josefu M-ovi, zastoupené dědici Pavlem a Marií M-ovou, jako správci pozůstalosti o poznámku pořadí pro zamýšlené zadlužení do výše 900.000 Kč. Rekursní soud k rekursu Otty M-a napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs Otty M-a.

Důvody:

Napadené usnesení, kterým bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, napadá stěžovatel dovolacím rekurem s hlediska § 46 odstavec druhý zákona č. 100/31 sb. z. a n. a uvádí k jeho dolíčení, že napadené usnesení trpí nezákonností a zřejmým odporem se spisy. Leč nejvyššímu soudu bylo si především položit otázku, je-li stěžovatel oprávněn k dovolacímu rekursu. Podle § 37 uvedeného zákona jest k rekursu oprávněn účastník, který se pokládá za zkrácena usnesením a účastníkem nesporného řízení (v tomto případě pozůstalostního řízení) jest podle § 6 uvedeného zákona ten, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen, nebo kdo uplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké opatření. V souzeném případě se stěžovatel přihlásil k pozůstalosti otcově jako dědic ze zákona bezvýminečně a stal se tak účastníkem pozůstalostního řízení (§ 6 uvedeného zákona a § 120 nesp. pat.). Leč za pozůstalostního jednání ujednal stěžovatel dne

4. srpna 1930 u pozůstalostního soudu dohodu s ostatními dědici Pavlem M-em a Marií M-ovou toho obsahu, že celou pozůstalost po zůstaviteli obdrží do společného vlastnictví dědici Pavel M. a Marie M-ová proti tomu zejména, že vyplatí jemu solidárně na otcovském podílu částku 560.000 Kč, načež pak stěžovatel výslovně prohlásil, že jsou touto dohodou úplně vyrovnány veškeré jeho nároky proti pozůstalosti otcově jakož i proti spoludědicům. Tímto prohlášením, že jsou ujednanou dohodou úplně vyrovnány jeho nároky proti pozůstalosti otcově a ostatním dědicům, vyřadil však stěžovatel sama sebe z okruhu osob spadajících pod pojem účastníka pozůstalostního řízení, které by případně po oné dohodě ohledně pozůstalosti jeho otce bylo zahájeno. Od toho okamžiku přestal být tudíž stěžovatel účastníkem podle § 6 uvedeného zákona pozůstalostního řízení v pozůstalosti jeho otce. Nemohl proto být považován za účastníka ani v tom řízení, které vyvolali ostatní dědici Pavel M. a Marie M-ová, ježto jim dosud nebyla vydána odevzdací listina, svým návrhem, by pozůstalostní soud schválil jejich žádost za poznámku pořadí (§ 53 knih. zák.) pro zamýšlené zadlužení pozůstalostních nemovitostí do výše 900.000 Kč. Neměl proto stěžovatel ani práva, aby byl slyšen o návrhu tom podle § 23 uvedeného zákona, an nebyl účastníkem podle § 6 uvedeného zákona. Není-li stěžovatel účastníkem v tomto dodatečném pozůstalostním řízení, není podle § 37 uvedeného zákona ani oprávněn k dovolacímu rekursu. Jeho dovolací rekurs bylo odmítnouti jako nepřipustný.

Čís. 12618.

Účastníkem nesporného řízení může být jen obec, nikoliv však městský úřad obce.

(Rozh. ze dne 19. května 1933, R I 403/33.)

Soud první stolice vyhověl návrhu Miroslava K-a proti obci S. v Čechách, by byl nařízen odhad ve smyslu § 25 stavebního řádu pro Čechy. Rekursní soud k rekursu městského úřadu v S. zamítl pro tentokrátě žádost Miroslava K-a o odhad. Nejvyšší soud změnil usnesení rekursního soudu v ten rozum, že odmítl rekurs městského úřadu v S. do usnesení prvního soudu, pokud jím byl nařízen soudní odhad pozemků.

Důvody:

Stěžovatel právem vytýká, že městský úřad v S. nebyl k podání rekursu ani oprávněn. Za účastníci ve smyslu §§ 6 a 37 zák. č. 100/31 bylo by lze pokládati obec města S., není však účastníkem ve věci, o niž jde, městský úřad v S., neboť úřad ten jako pouhý výkonný orgán obce nemohl být rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen, nejso právnickou osobou. Měl být proto rekurs podaný městským úřadem v S. z toho důvodu již rekursním soudem odmítnut, a důsledkem toho bylo dovolacímu rekursu jako důvodnému vyhověti a rozhodnouti, jak uvedeno.